

Dionisio Gonzalez

Fusion- architectuur

Dionisio González heeft kunst en fotografie gestudeerd aan verschillende universiteiten in Spanje en ook in Engeland. Hij heeft heel wat prijzen ontvangen, onder meer de Pilar Juncosa i Sotheby's-prijs van de Fundació Pilar i Joan Miró.

Hij bedenkt een radicaal ontwerp voor de woonomgeving. Of het nu gaat om de favela's in Brazilië of de verlaten stranden van Dauphin Island in Alabama, zijn werk is zowel een manifest van verzet als een sociale kritiek. "Mijn doel is om een project te verwezenlijken dat ontstaan is uit een aantal tussenkomsten en wijzigingen van de ruimte, gebaseerd op een "cartografie" die al bestond." Het is een werk van re-integratie, een werk van vervanging.

In zijn reusachtige foto's vindt Dionisio González plaatsen uit, net zoals men strategieën uitvindt om zich de eigen omgeving weer toe te eigenen. Zijn vooropgestelde heterotopische ruimtes, zoals bepaald door Michel Foucault, leveren ons heel wat elementen op aan de hand waarvan we nieuwe stedelijke en architecturale situaties kunnen bedenken. Zijn geëngageerde vernieuwende en socio-politieke werken trekken de dialoog open tussen hedendaagse kunst, fotografie,

architectuur en ideeën over het milieu. De constructies en deconstructies van sociaal complexe werelden stellen de traditionele interpretaties van de architectuur in vraag.

Voor zijn serie «Dauphin Island» heeft kunstenaar Dionisio González dromerige en futuristische vestingen uit ijzer en cement ontworpen, die de rol van de kunstenaar doen versmelten met die van de architect, ingenieur en stedenbouwkundige. Dit minuscule grondgebied gelegen langs de kust van Alabama, in de golf van Mexico, staat bekend als het schouwtoneel van catastrofale, eindeloze orkanen. Wanneer er een storm raast over het eilandje met 1200 inwoners, wordt het grootste deel van de kust vaak weggeveegd, waardoor de inwoners steeds weer alles moeten heropbouwen. Dionisio González heeft hypothetische plannen uitgetekend voor zijn vestigingen, waarmee hij bewijst dat zijn vooruitstekende cementstructuren beter geschikt zijn voor de eilandbewoners.

González ontwerpt fictieve omgevingen waarin natuurlijke hulpbronnen fysiek onmisbaar worden voor synthetische gebouwen voor de mens. Door zijn structuren in te planten in hun natuurlijke omgeving, creëert González een wereld van metaforen waarin natuurlijke en stedelijke omgevingen niet alleen in harmonie met elkaar zijn, maar ook echt met elkaar versmolten zijn. Door beelden te ontwerpen, toont González het potentieel om de gevestigde orde te veranderen, waarbij de toekomst open staat voor een hele reeks mogelijke veranderingen.

Een radicaal ontwerp voor de woonomgeving